

Šalys

Ieškovas: CV

Atsakovė: DU

Rezoliucinė dalis

2003 m. lapkričio 27 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2201/2003 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų, susijusių su santuoka ir tėvų pareigomis, pripažinimo bei vykdymo, panaikinamo Reglamento (EB) Nr. 1347/2000, 10 straipsnis ir 2008 m. gruodžio 18 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 4/2009 dėl jurisdikcijos, taikytinos teisės, teismo sprendimų pripažinimo ir vykdymo bei bendradarbiavimo išlaikymo prievolių srityje 3 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad tokioje byloje, kaip pagrindinė, kai vaikas, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta buvo vienoje valstybėje narėje, buvo neteisėtai vieno iš tėvų išvežtas į kitą valstybę narę, tos kitos valstybės narės teismai neturi jurisdikcijos nagrinėti prašymo dėl globos teisių arba išlaikymo išmokos nustatymo šio vaiko atžvilgiu, jeigu nėra jokių požymių, kad kitas iš tėvų pritarė dėl jo išvežimo arba nepateikė prašymo grąžinti.

(¹) OL C 152, 2018 5 30.

2018 m. sausio 18 d. Fővárosi Ítéltábla (Vengrija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Ottília Lovasné Tóth / ERSTE Bank Hungary Zrt.*

(Byla C-34/18)

(2018/C 240/13)

Proceso kalba: vengrų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Fővárosi Ítéltábla

Šalys pagrindinėje byloje

Apeliantė ir ieškovė pirmojoje instancijoje: Ottília Lovasné Tóth

Kita proceso šalis ir atsakovė pirmojoje instancijoje: ERSTE Bank Hungary Zrt.

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Direktyvos 93/13/EEB (¹) priedo 1 dalies q punktas turi būti aiškinamas taip, kad, kaip imperatyvi Sąjungos teisės nuostata, jis apskritai draudžia – ir dėl to joks tolesnis nagrinėjimas nereikalingas – tai, kad paskolos davėjas nustatytų skolininkui, kuris yra vartotojas, sutarties sąlygą – standartinę arba dėl kurios atskirai nesiderėta, kurios tikslas arba rezultatas yra perkelti įrodinėjimo pareigą?
2. Jeigu prireiktų įvertinti sutarties sąlygos tikslą arba rezultatą remiantis Direktyvos [93/13] priedo 1 dalies q punktu, ar galima pripažinti, kad vartotojams įgyvendinti savo teises trukdo
 - sutarties sąlyga, pagal kurią skolininkas, kuris yra vartotojas, turi pagrindo manyti, jog turi vykdyti visą sutartį su visomis sąlygomis taip, kaip ir kiek to reikalauja paskolos davėjas, net jei šis skolininkas yra įsitikinęs, kad įsipareigojimai, kuriuos įvykdyti reikalauja paskolos davėjas visiškai ar iš dalies nėra vykdytini, arba
 - sutarties sąlyga, kurios rezultatas yra toks, kad apribojama vartotojo galimybė arba jam nesuteikiama galimybė pasinaudoti lojaliomis derybomis grindžiamomis ginčų sprendimo priemonėmis, nes pakanka, jog paskolos davėjas nuspręstų remtis šia sąlyga tam, kad ginčą būtų galima laikyti išspręstu?

3. Jeigu reikia nuspręsti, ar Direktyvos [93/13] priede išvardytos sutarties sąlygos nesąžiningos atsižvelgiant į šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje nustatytus kriterijus, ar tenkina aiškios ir suprantamos formuluotės reikalavimą, nustatytą tos pačios direktyvos 5 straipsnyje, sutarties sąlyga, kuri turi įtakos vartotojo sprendimams dėl sutarties vykdymo, ginčų su paskolos davėju sprendimo būdo renkantis teismines ar neteismines teisių gynimo priemones ar dėl jo teisių įgyvendinimo, turint mintyje, kad nors gramatiškai ji suformuluota aiškiai, jos pasekmes galima nustatyti tik aiškinant nacionalinės proceso teisės normas, dėl kurių vieningos jurisprudencijos nebuvo nei sutarties sudarymo momentu, nei vėlesniais metais?
4. Ar Direktyvos [93/13] priedo 1 dalies m punktas turi būti aiškinamas taip, kad sutarties sąlyga, dėl kurios atskirai nesiderėta, gali būti nesąžininga ir tuo atveju, kai joje pardavėjui ar tiekėjui, sudariusiam sutartį su vartotoju, suteikiama teisė vienašališkai nustatyti, ar vartotojo vykdomi išsipareigojimai atitinka sutarties sąlygas, ir kai vartotojas pripažįsta, kad ši sąlyga jam privaloma dar prieš vienai ar kitai šaliai pradėdant vykdyti išsipareigojimus?

⁽¹⁾ 1993 m. balandžio 5 d. Tarybos direktyva 93/13/EEB dėl nesąžiningų sąlygų sutartyse su vartotojais (OL L 95, p. 29; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 2 t., p. 288).

2018 m. vasario 22 d. Tulliallan Burlington Ltd pateiktas apeliacinis skundas dėl 2017 m. gruodžio 6 d. Bendrojo Teismo (trečioji kolegija) priimto sprendimo byloje T-120/16 Tulliallan Burlington Ltd / Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnyba

(Byla C-155/18 P)

(2018/C 240/14)

Proceso kalba: anglų

Šalys

Apeliantė: Tulliallan Burlington Ltd, atstovaujama baristerio A. Norris

Kitos proceso šalys: Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnyba, Burlington Fashion GmbH

Apeliantės reikalavimai

Apeliantė Teisingumo Teismo prašo:

- panaikinti Bendrojo Teismo sprendimą, kuriuo jis atmetė Tulliallan Burlington Ltd (TBL) ieškinį, susijusį su Apeliacinei tarybai pateikta apeliacija,
- panaikinti Apeliacinės tarybos sprendimą (arba subsidiariai grąžinti bylą Bendrajam Teismui, kad šis priimtų sprendimą vadovaudamasis Teisingumo Teismo sprendimu),
- nurodyti Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybai ir Burlington Fashion GmbH (BFG) padengti TBL šioje apeliacinėje instancijoje patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Grįsdama savo apeliacinį skundą dėl Bendrojo Teismo sprendimo apeliantė (toliau – TBL) remiasi tuo, kad Bendrasis Teismas padarė toliau nurodytas teisės klaidas.

1. Apeliacinio skundo pagrindas, grindžiamas Reglamento 2017/1001 ⁽¹⁾ 8 straipsnio 5 dalies pažeidimu.

- a) Bendrasis Teismas suklydo, nes nepadarė jokių išvadų dėl „sąsajos“.